

РЕШЕНИЕ

№ 1874

гр. София, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 21.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **7818** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) вр. реда на чл.203 – 207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по предявени от Д. М. М. от [населено място] срещу Столична община (СО) искове, с правно основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби в размер на 4 284 лева, представляващи равностойността на платена неустойка от 4 200 лева и заплатени такси за превод и нотариална услуга в размер общо на 84 лева, за пропуснати ползи в размер на 42 000 лева, равняващо се на стойността на провалената сделка за продажба на МПС, както и за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6000 лева, изразяващи се в уронване на престижа и доброто му име в обществото, както и напрежение и влошаване на здравословното състояние, наложило неотложна лекарска намеса, причинила болки и страдания и неработоспособност за три седмици, ведно със законната лихва от датата на настъпване на увреждането 08.11.2019 г., до окончателното им изплащане, претърпени в следствие претърпени от противоправно извършени действия на служителите на СО, които са образували изпълнително производство на 26.05.2020 г., преди издаденото НП № СОА19-РД11-4073 от 19.12.2019 г. от Д. Б.- заместник кмет на Столична община да е влязло в сила. Исковата молба е уточнена с молба от 01.09.2023г.

След като и ВАС с определение е приел, че исковата молба е редовна, препис от нея е връчен на ответната страна, СО, която в писмен отговор оспорва предявените искове

по основание и размер и моли да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на иска и моли да бъде отхвърлен.

В хода на съдебното производство по искане на страните са събрани писмени и гласни доказателства.

От събраните в хода на процеса доказателства се установява следната фактическа обстановка:

От приложеното НАХД №1184/20г. на СРС се установява, че на 08.11.2019г. против ищеца е съставен АУАН за нарушение по ЗДвП. В следствие е издадено и НП № СОА19-РД11-4073/19.12.2019г. на зам.-кмет на Столична община, направление „Транспорт и транспортни комуникации“, с което на Д. М. М. е наложено административно наказание глоба в размер на 200лв. за нарушение на чл.98, ал.2. т.4 от ЗДвП. Връчено е лично на 20.01.2020г., видно от известие за доставяне на 24.01.2020г. ищецът е обжалвал процесното постановление, като директно е депозирал жалба пред съда. С разпореждане от 10.06.2020г. делото е насрочено за 03.09.2020г. за разглеждане в открито съдебно заседание. Ответникът – Столична община е получил на 03.07.2020г. съобщение за постановения акт и призовка за явяване пред съда. С решение от 27.05.2021 г. по НАХД № 1184/2020г. по описа на СРС, влязло в законна сила на 11.08.2021г., обжалваното НП е отменено, като незаконосъобразно.

Междувременно, видно от приложените по делото материали / л.72-л.76 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ/, въз основа на възлагателно писмо вх. №16034/26.05.2020г. на Столична община район О. пред ЧСИ В. М. с рег.№ 860 на КЧСИ е образувано и.д.№20208600400328 с взыскател Столична община, район О.. След извършване на дължимите справки, на 15.07.2020г. на ищеца е изпратена призовка за доброволно изпълнение/ л.91 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ /. На същата дата са изпратени съобщения до ПП КАТ и съответните банки за наложени запори върху личния му автомобил марка „Нисан“, модел „Леаф“ с рег.№ СВ 9159 НР и на банковите му сметки в П. АД, Р. АД и О. АД .

На 20.07.2020г. ЧСИ е изпратил нови съобщения – за вдигане на наложените запори върху превозното средство и банковите сметки. Видно от приложените по делото известия за доставяне / л.114-л.116 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ / съобщенията са връчени съответно на 23.07.20г. – на Отдел „ПП“ СДВР и на 24.07.20г.- на банките.

Видно от уведомително писмо на Отдел „ПП“ СДВР /л.138 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ / наложеният заповор върху превозното средство е снет на 27.07.2020г.

На 12.08.2020г. въз основа на молба на длъжника и на становище на взыскателя по делото, с разпореждане на ЧСИ В. М. с рег.№ 860 на КЧСИ изпълнителното производство е прекратено.

От представения по делото предварителен договор за покупко-продажба на МПС от 08.07.2020г./л.13 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ / се установява, че между ищеца, в качеството му на продавач и Б. К. Р. , като купувач, е сключен договор с уговорка за продажба на личния на ищеца автомобил марка „Нисан“, модел „Леаф“ с рег.№ СВ 9159 НР за сумата от 42 000 лв. Купувачът се задължил да приведе капаро 10% от стойността до 22.07.2020г. по банковата му сметка в Р. АД, а остатъка - преди

изповядването на сделката пред нотариус- не по-късно от 24.07.2020г. Предвидено е ,ч е в случай, че продавачът не прехвърли автомобила предмет на този договор, дължи неустойка в размер на 4200 лв., както и връщане на получените суми.

Видно от приложеното платежно нареждане от 22.07.20г. /л.25 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ / Р. привел договорената сума за капаро на продавача.

От представеното по делото заверено копие на Констативен протокол от 24.07.2020г., съставен в кантората на нотариус М. Г. с рег.№ 622 на Н.камара,/л.29 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ / се установява, че в деня на сделката, страните са се явили, но купувачът заявил, че желае прекратяване на Предварителния договор на покупко-продажба на МПС, тъй като върху същото има наложен запор. Ищецът не оспорил факта на наложения запор, но изложил съображения, че не дължи претендираната неустойка за провалената сделка в размер на 4200лв., тъй като запорът не е вдигнат не по негова вина, тъй като е предприел своевременно всички действия по погасяване на задължението към вискателя по изпълнителното дело.

Видно от приложеното платежно нареждане от 12.02.2021 г./л.35 от адм.д. № 8919/21 по описа на АССГ/ ищецът платил неустойка на купувача Б. К. Р. в размер 4200 лева с основание „неустойка по покупко - продажба на МПС Нисан лийф договор от 08.07.20г“.

Във връзка с установяване наличието на настъпили вреди, съдът при първото разглеждане на делото е допуснал събиране на гласни доказателства и е назначил съдебномедицинска експертиза..

От показанията на свидетелите К. и Г. се установява, ищецът е преживял тежко санкционирането му с процесното НП и предприемането на принудителни действия спрямо него. Същият се чувствал несправедливо обвинен, видимо изнервен. Ищецът споделил за желанието си да продаде личния си автомобил, че е намерил купувач, както и че сделката се провалила, поради наложения запор. Свидетелите сочат още, че ищецът изпитвал затруднения да извършва плащания, предвид запорирането на банковите му сметки. Това наложило да вземе краткосрочни заеми за няколко хиляди лева. Освен това, свидетелите заявявали, че приблизително по същото време ищецът споделил за здравословни проблеми – обостряне на оплаквания от хемороиди, което наложило извършване на оперативна интервенция. Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели, тъй като същите са последователни и непротиворечиви и по същество не се опровергават от останалите доказателства по делото.

Видно от заключението на съдебномедицинската експертиза, което съдът възприема като компетентно, добросъвестно и неоспорено от страните, ищецът М. страдал от Хемороидална болест I. стадий. Тромбоза на външен хемороид. Това предполагало наличието на дискомфорт и болка в аналната област. Възможно било и наличието на кръвене при дефекация. На същия на 14.08.20г. било проведено оперативното лечение по метода Б.-лигиране по Р. в амбулаторен, планов порядък. Вещото лице отрича стресът и нервното напрежение като фактори, провокиращи възникването на заболяването. Същото не се ангажира със становище с каква давност е конкретното страдание, тъй като при различните пациенти се развива строго индивидуално. Сочи, че възстановяването след подобна интервенция протича за около 20-30 дни.

Ответникът е заявил, че оспорва предварителния договор а покупко-продажба на МПС от 08.07.2020г., но след като в съдебно заседание заявява, че оспорва неговото съдържание, а не авторството му, съдът с оглед факта, че частните диспозитивни документи не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила, която

да бъде оборена по реда на чл. 193 ГПК не е открил производство по оспорване по посочения ред. Твърдението в отговора на исковата молба, че договорът и останалите частни документи са съставени с оглед настоящето производство следва да бъдат ценени с оглед на всички събрани по делото доказателства.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Регламентираната отговорност е специален вид отговорност за непозволено увреждане на граждани и юридически лица от дейността на администрацията. В случая исковете се разглеждат по реда на АПК, като се касае за специална подсъдност, уредена в разпоредбата на чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ, произтичаща от общата подведомственост на административните съдилища по чл. 128, ал. 1, т. 5 от АПК.

В разпоредбата на чл. 204 от АПК са въведени специални предпоставки за допустимост на предявените искове по Глава XI от АПК, наред с общите предпоставки за допустимост на исковете, предвидени в ГПК.

Искът е насочен срещу надлежен ответник – Столична община, съгласно чл. 205 АПК, който предвижда, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Поради изложеното, съдът намира, че исковата молба е допустима - предявена е от активно легитимирано лице, притежаващо правен интерес, с оглед фактическите твърдения в нея, че е претърпяло вреди от незаконосъобразни действия и бездействия на административен орган по смисъла на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ.

Наличието на елементите от фактическия състав за ангажиране отговорност по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, имат отношение към основателността на иска, а не към неговата допустимост.

Исковете за обезщетения за вреди от имуществен характер - загуби и пропуснати ползи и неимуществени такива, причинени от незаконосъобразни действия или бездействия на административни органи или длъжностни лица се разглеждат от административния съд по реда на чл. 203 и сл. от АПК, към който препраща и чл. 1, ал. 2 от ЗОДОВ. Разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ урежда материалноправния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси съответно към гражданските закони - § 1 от Заключителните разпоредби на ЗОДОВ. Следователно, искът по глава единадесета от АПК е граждански, основаващ се на фактическия състав на непозволеното увреждане, независимо от това дали вредите са причинени виновно от длъжностните лица. С оглед на това, отговорността следва да бъде характеризирана като гаранционно-обезпечителна. Във фактическия ѝ състав се включват следните елементи: 1. незаконосъобразен акт (отменен по съответния ред), действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. вреда от такъв административен акт, действие или бездействие; 3. причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействия и настъпилите вредоносен резултат. При липса на който и да е от елементите на посочения фактически състав, не може да се реализира отговорността на държавата и общините по посочения ред. Съгласно

разпоредбата на чл. 204, ал. 4 от АПК, когато вредите са причинени от бездействие, съответно действие, както се твърди за част от исковете в настоящия казус, незаконосъобразността, както вече се посочи, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

При новото разглеждане на делото, в изпълнение на указанията на ВАС, дадени в отменителното му решение, съдът е дал възможност на ищеца да уточни исковата си претенция, като посочи от какво произтичат твърдените имуществени и неимуществени вреди - дали от действията на административния орган и/или от отменения административен акт по съответния ред като незаконосъобразен или от действията на частния съдебен изпълнител във връзка с образуваното изпълнително производство.

С молба от 01.09.2023г. ищецът е уточнил, като както от посоченото в молбата, така и от определение № 10832 от 09.11.2023г. по адм.д. № 10004/2023г. по описа на ВАС се установява, че исковите претенции за имуществени и неимуществени вреди произтичат от действията на административния орган в лицето на СО, които са образували изпълнително производство на 26.05.2020 г. преди издаденото НП да е влязло в сила.

В този смисъл е и изготвеният проекто-доклад на съда в определението от 14.11.2023г. и разпределението на доказателствената тежест между страните в процеса. Видно от обстоятелствената част на исковата молба и уточнението, фактическите твърдения на ищеца, послужили като основания на предявения иск, са очертани като противоправно извършени действия на служителите на СО, които са образували изпълнително производство на 26.05.2020 г., преди издаденото НП № СОА19-РД11-4073 от 19.12.2019 г. от Д. Б.- заместник кмет на Столична община да е влязло в сила.

Установено е от доказателствата по делото, че НП не е влязло в сила към момента на изпращане на частния съдебен изпълнител на възлагателното писмо от СО – 26.05.2020г., поради което налице са незаконосъобразни действия на служителите на СО. Следователно налице е първата предпоставка за ангажиране отговорността по ЗОДОВ, наличие на незаконосъобразни действия на длъжностно лице на общината.

Освен противоправното деяние за наличието на непозволено увреждане следва да се установи настъпила вреда, която е в пряка причинна връзка с деянието. Вредата представлява смущение, накърняване или унищожаване правата на човека, представляващи неговото имущество, права и телесна цялост, здраве, душевност и психично състояние.

1.Относно искът за претърпени имуществени вреди – претърпяна загуба в размер на 4 284 лева, представляващи равностойността на платена неустойка от 4 200 лева и заплатени такси за превод и нотариална услуга в размер общо на 84 лева (нотариални такси в размер на 60 лева, както и за удържани в полза на Р. такси в размер на 24 лева,) съдът намира следното:

Видно от приложения по делото договор от 08.07.20г., страните са договорили изрично заплащане на неустойка в размер на 10% от продажната цена, при разваляне на договора. От представения констативен протокол от 24.07.20г. се установява, че окончателен договор не е сключен по вина на продавача, тъй като върху вещта – предмет на продажба е наложен запор. Видно от платежно нареждане от 12.02.21г./л.35/, ищецът е заплатил на купувача претендираната неустойка от 4200 лева, в полза на нотариуса – нотариални такси в размер на 60 лева/ вж. фактура от

24.07.20г./ л.30/ и на Р. -24 лева/ вж. извлечение за удържани суми /л.22/.

Тези писмени доказателства представляват частни документи, които на основание чл. 180 ГПК притежават единствено формална доказателствена сила и не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила, която да бъде оборена в производство по оспорването им. В разпоредбата на чл. 193, ал. 1 ГПК е предвидено процесуалното право на заинтересованата страна да оспори истинността на представен документ по делото и по този начин да постави началото на производството по чл. 193-194 ГПК. Целта е да се обори обвързващата съда доказателствена сила на документа, който е представен по делото – формалната доказателствена сила на подписан частен документ и материалната доказателствена сила на официален удостоверителен документ. В случая, след като не е оспорено авторството на представените частни документи, не следва да се открива производство по чл. 193 ГПК за тяхното оспорване. Оспорва се датата на съставяне на договора, което се удостоверява по реда на чл. 181 ГПК. Представеният договор няма достоверна дата. Ценен с оглед на останалите приети по делото доказателства обаче фактури, доказателства за плащане и пр. недоказано остава, че е сключен на 08.07.2020г. Впечатление прави, че според посоченото в него предварителният договор е сключен на 08.07.2020г., преди на ищеца да му бъде връчена призовката за доброволно изпълнение и преди да е узнал за изпълнителното дело – 15.07.2020г. Няма нито едно доказателство за изпълнение на предварителния договор, доказващо, че това действително е датата, на която е сключен. Договореното в чл. 2 на предварителния договор капаро е платено едва на 22.07.2024, само два дни преди датата определена за сключване на договора за покупко-продажба - 24.07.2020г. и цели 14 дни след сключването на предварителния договор, в което липсва житейска логика. С оглед наличните доказателства по делото съдът счита, че като частен документ, предварителният договор, на основание чл. 182 ГПК съставлява доказателство, че изявленията, които се съдържат в него, са направени от тези лица, но не се установява, че действително е сключен на 08.07.2020г. Установява се обаче от събраните доказателства, че към 22.07.2020г., когато е платено капаро, е бил сключен, както и че предвидената в него неустойка е била платена на 12.02.2021г., поради което съдът приеме, че исковата претенция за претърпени загуби в размер на 4200 лева е доказана по размер.

2. Относно претенцията за имуществени вреди в размер на **42 000 лв.**, представляваща **пропусната полза**, определена от ищеца като „стойността на провалената сделка, съдът счита, че същата остана недоказана по размер.

Имуществените вреди са два вида: претърпяна загуба и пропусната

полза. Това деление е предвидено изрично в чл.82 ЗЗД при договорната отговорност. По отношение на деликтната отговорност, то се извежда от разпоредбата на чл.51, ал.3 ЗЗД, допускаща обезщетяване за пропуснатата полза от загуба на работоспособност, и на чл.51, ал.1 ЗЗД, която предвижда обезщетяване на „всички вреди”, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Понятието пропуснатата полза не е дефинирано в гражданския закон. В теорията и съдебната практика се приема, че пропуснатата полза е неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора, респективно на третото лице, увредено от деликта.

Съгласно разпоредбата на чл.51, ал.1 ЗЗД деликвентът дължи обезщетение за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. При така очертанния обем на отговорността не съществува съмнение, както в теорията, така и в практиката, че обезщетението обхваща както претърпяната загуба, така и пропуснатата полза. Както се посочи пропуснатата полза е неосъществено увеличаване на имуществото на кредитора, респективно на увреденото от деликта лице. На обезщетяване подлежат само реалните вреди, т.е. правото на обезщетение се поражда само за действително претърпените вреди, а не предполагаемите или хипотетични, тъй като обратното може да доведе до случаи на неоснователно обогатяване. Възможността за увеличение на имуществото на увреденото от деликта лице сама по себе си не е достатъчна, за да се приеме наличието на пропуснатата полза. Дали пропуснатата полза е щяла да бъде реализирана е въпрос на съществуване или несъществуване на обективни факти от действителността, които подлежат на доказване и от които произтича тази възможност. Тъй като законът изисква реално настъпила вреда, за да възникне правото на обезщетение, предположението за наличието на пропуснатата полза трябва да се изгражда на доказана възможност за сигурно увеличаване на имуществото на увреденото лице, като не може да почива на логическото допускане за закономерно настъпване на увеличението, както е и прието с тълк. решение № 3/2012 г. по тълк. дело № 3/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Съгласно правилото на чл.154, ал.1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест, всяка една от страните в производството трябва да докаже фактите и обстоятелствата, на които основава изгодните за себе си искания и възражения, съответно да понесе неблагоприятните последици от недоказването им. Така в Тълкувателно решение № 3/2021г от 13.01.2023г. на ОСГТК на ВКС е прието, че причинените от деликт пропуснати ползи трябва да бъдат доказани със сигурност, както трябва да бъдат доказани със сигурност пропуснатите ползи, причинени от неизпълнение на договорно задължение.

В настоящия случай от събраните доказателства се установява, че ищецът не е продал автомобилът си за договорената цена от 42 000 лв., но тази сума не може да се приеме, че представлява пропуснатата полза, доколкото автомобилът е останал собственост на ищеца. В случая, да се приеме обратното би означавало ищецът да се обогати неоснователно. По изложените съображения, съдът счита исковата претенция за присъждане на обезщетение за пропуснати ползи в размер на 42000 лв. за недоказана и в тази част искът следва да бъде отхвърлен изцяло.

3. Относно претенцията за претърпени **неимуществените вреди в размер на 6000 лв.**, съдът намира следното:

От показанията на разпитаните свидетели при първото разглеждане на делото се установява, че ищецът е преживял негативни емоции. Испитал е финансови затруднения, поради запориране на банковите му сметки и невъзможност да извършва разплащания по банков път. Бил е притеснен и от обстоятелството, че не е могъл да реализира продажбата на автомобила си, отново поради предприетото принудително изпълнение на незаконосъобразното постановление.

Недоказано е останало обаче твърдението за влошаване на здравословното състояние на ищеца като следствие от незаконосъобразното поведение на ответника. Според приетото заключение по допуснатата СМЕ рязкото обостряне на заболяването на ищеца е и претърпяната медицинска интервенция не са обусловени от преживените стрес и емоционално напрежение, свързани с образуваното изпълнително дело и предприетите въз основа на него действия. В тази връзка съдът съобрази освен заключението на СМЕ, и това, че от образуването на административнонаказателното производство до предприемането на лечението е изминал не-малък период от време /нарушението е установено на 08.11.19г., наказателното постановление е издадено през януари 2020г., принудителното изпълнение е предприето през май същата година, а медицинската интервенция е осъществена през август/, както и че същото е проведено планоно.

В хода на съдебното дирене, не се ангажираха доказателства в подкрепа на твърдението в исковата молба за уронване на престижа и доброто име на съвестен гражданин и данъкоплатец на ищеца.

Като съобрази изложеното, съдът приема за безспорно установено, че ищецът е претърпял морални страдания и негативни емоции.

Относно наличието на причинна връзка между незаконосъобразните действия и претърпяната вреда съдът съобрази следното:

В мотивите на тълкувателно решение № 1/15.03.2017 г. по тълк. дело № 2/2016г. на Върховен административен съд е изяснен въпросът какво е съдържанието на употребените в чл. 4 от ЗОДОВ понятия - пряка и

непосредствена последица от увреждането. Легална дефиниция на тези понятия законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията "пряка и непосредствена последица" са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В случая твърдените вреди не са пряка и непосредствена последица, от действията на служителите на СО, а са определени от действията на ЧСИ, който отговаря по реда на чл. 74 от ЗЧСИ. При липса на всички елементи от състава на отговорността по ЗОДОВ, исквете следва да бъдат отхвърлени.

На следващо място към възлагателното писмо, изпратено от СО са приложени НП и известие за доставяне, въз основа на което служителите на СО са приели, че НП е влязло в сила. От разпореждането на СРС от 10.06.2020г., с което е насрочено нахд 1184/2020г. по описа на СРС, НО и са изискани материалите по административното производство, е връчено на СО на 03.07.2020г. Едва от този момент служителите на ответника са установили, че НП е обжалвано и не е влязло в сила.

Както бе посочено, отговорността по ЗОДОВ е обективна, безвиновна и за ангажирането ѝ не е необходимо органът или длъжностното лице да са действали виновно. Но именно с цел избягване на подобни ситуации, в чл. 60 от ЗАНН е предвидено, че обжалването и протестирането на актовете по чл. 58д става чрез наказващия орган, който ги е издал. Следователно, дори да се приеме, че е налице незаконосъобразно действие на служителя на ответника, то на основание чл. 5, ал.1 от ЗОДОВ, съдът счита, че ищецът като не е съобразил посочената разпоредба, с подаване на жалбата си срещу НП директно до СРС, е виновен за това, че ответникът е останал с впечатлението, че НП не е обжалвано, с което виновно е причинил увреждането си, поради което обезщетение не се дължи. Относно претенцията за претърпените загуби, дори да се приеме че предварителният договор действително е сключен на 08.07.2020г., следва да се има предвид и че на 15.07.2020г. на ищеца е връчена призовка за доброволно изпълнение, поради което от този момент той със сигурност е уведомен за наличието на

изпълнителното дело. Въпреки това, той не е предприел действия по изменение на предварителния договор и на 22.07.2020 е получил от купувача по предварителния договор депозит. В предварителния договор е предвидено, че между страните може да бъде договорено и друго с оглед формулировката, че: „Ако не е уговорено друго, двете страни трябва да се явят пред нотариус...не по-късно от 24.07.2020г.“ По изложените съображения, съдът намира, че и на основание чл. 5, ал.1 от ЗОДОВ обезщетението за претърпени не следва да се присъжда.

Задължението за лихва има акцесорен характер и следва главното вземане. Предвид обстоятелството, че предявените иски са неоснователни, такива се явяват и претенциите за лихва.

Предвид неоснователността на исковите на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, вр. чл. 37 Закона за правната помощ, вр. чл. 24 и 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. за всяка от инстанциите – общо в размер 300лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените иски от Д. М. М. от [населено място] срещу Столична община иски, с правно основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди – претърпени загуби в размер на 4 284 лева, представляващи равностойността на платена неустойка от 4 200 лева и заплатени такси за превод и нотариална услуга в размер общо на 84 лева; за пропуснати ползи в размер на 42 000 лева, равняващо се на стойността на провалената сделка за продажба на МПС, както и за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 6000 лева, изразяващи се в уронване на престижа и доброто му име в обществото, както и напрежение и влошаване на здравословното състояние, наложило неотложна лекарска намеса, причинила болки и страдания и неработоспособност за три седмици, ведно със законната лихва от датата на настъпване на увреждането 08.11.2019 г., до окончателното им изплащане, претърпени от противоправно извършени действия на служителите на СО, които са образували изпълнително производство на 26.05.2020 г., преди издаденото НП № СОА19-РД11-4073 от 19.12.2019 г. от Д. Б.- заместник кмет на Столична община да е влязло в сила.

ОСЪЖДА Д. М. М. от [населено място] да заплати на Столична община разноски по делото в размер на 300 (триста) лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за

изготвянето му.

СЪДИЯ: